

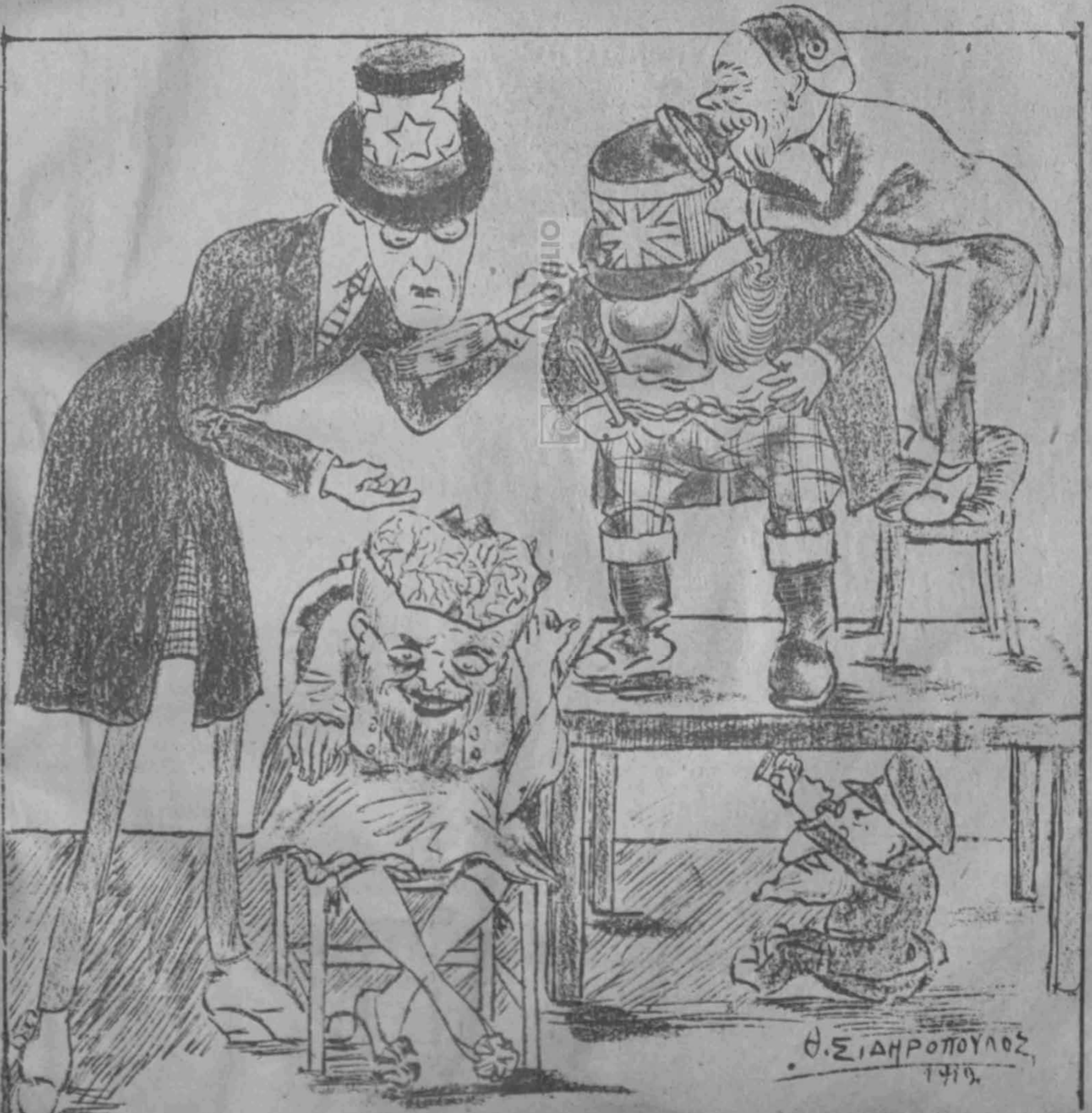
ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΒΥΘΥΜ'ΑΔΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Θ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατζ, Μουρχανέ Νομικό Χάν, 'Αρ. 12-13. — 'Αρ. Τηλεφ. 1688 Πέραν.

Συνδρομαί: 'Εξάμηνος γρ. 110 — 'Ετησίαν γρ. 200 — 'Ελαρχίαι και 'Εξωτερικόν: εξάμηνος γρ. 120. 'Ετησίαν γρ. 220.

Τί μωαλό νά ήναι αὐτό:

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΧΑΜΑΛΗ

Δηλαδή . . . καταλαβαίνω τί θέλεις να μου πής. Ένας χαμάλης μπορεί να έχει δική του φιλοσοφία ;

‘Η αλήθεια είναι ότι κ’ εγώ δεν εφρόντισα ποτέ να εξετάσω βαθειά το ζήτημα αυτό και όμως από κάτι τι που είδα επείσθην ότι και οι χαμάληδες έχουν κάποια φιλοσοφία, ένα ιδιαίτερον τρόπον του σκέπτεσθαι αν αγαπάτε, μιὰ χαμάληκη φιλοσοφία ίντελώς.

Στην εποχή που ζούμε κάθε άνθρωπος έχει την φιλοσοφία του, ή φιλοσοφία δὲ αὐτὴ εἶναι καὶ εὐθείαν ἀνάλογος πρὸς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καθενός.

Έξαφνα ἡ φιλοσοφία τοῦ μπακάλη μου περιρρίζεται ἀνάμεσα σ’ ἕνα τενεκὲ γκαζί και σ’ ἕνα ἄλλον ἀπὸ νερό. Τὸ περιεχόμενον τῶν δύο αὐτῶν τενεκέδων εἶναι γιὰ τὸν μπακάλη μου, οἱ δύο φιλοσοφικοὶ ὄροι ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναπτύσσεται ὅλο τὸ μπακάλικον φιλοσοφικὸν σύστημα. Ἀπὸ τῶν δύο αὐτῶν ὄρων ἀγόμενος, φθάνει εἰς τὸ φιλοσοφικὸν συμπέρασμα, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ γκαζί χωρὶς νερό. Εἶναι ἡ σύγχρονος μπακαλικὴ φιλοσοφία, τὴν ὁποίαν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ν’ ἀνεχόμεθα, καὶ ὄχι μόνον νὰ τὴν ἀνεχόμεθα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀκριβοπληρώσωμεν τὰ πορίσματά της.

Προχθὲς ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθῇ τὸ χαρτί της «Νέας Γενεᾶς» καὶ ἐπειδὴ ἡ μεταφορὰ χρηστοῦ δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὰ καθήκοντα οὗτε της διευθύνσεως, οὗτε της συντάξεως (ἡ διευθύνσεως καὶ ἡ σύνταξις ὑποχρεοῦνται νὰ μεταφέρῃ μόνον τὰ ἐντυπα πρὸς πώλησιν καὶ κατασκευὴν σάκκων κ. τ. λ.) προσεκλήθη γι’ αὐτὸ ὁ χαμάλης τοῦ χανιοῦ.

Εἶδε τὸ χαρτί, ἀναμέτρησε τὸν ὄγκον, καὶ ἐκ τοῦ ὄγκου τὸ βᾶρος του, καὶ ὡς ἄνθρωπος ποὺ ξέρει πολὺ καλά τοὺς ὄρους τῆς σημερινῆς ζωῆς εἶπε.

— Πολὺ καλά ! θὰ μοῦ δώσετε μιὰμισον λίρα !

— Μιὰμισον λίρα ! μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερόν !

— Καθόλου κύριοι ! εἶναι πολὺ ἐξευτελιστικὸν μάλιστα. Ἐχει βᾶρος τὸ ὀλιγώτερον 60 κοιλῶν.

— Καὶ τί εἶναι 60 κοιλῶ ;

— Τί εἶναι 60 κοιλῶ χαρτί ; βέβαια ἄσπρο ὅπως εἶναι δὲν εἶναι τίποτε. Μὰ σκεφθῆτε τί βᾶρος θὰ προσδώσουν ἐκεῖνα ποὺ θὰ γραφοῦν ἐπάνω του ! Ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἔφυγε· ἐγὼ τότε γύρισα καὶ εἶπα. Κύριε Εὐθύμιαδὴ κατάλαβες τίποτε ; Ἡ χαμάληκη φιλοσοφία, ἐκτιμᾷ τὰ γραφόμενά μας, περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀναγιώστιας μας !

Τέρπανδρος.

Υ. Γ. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δηλώσω ὅτι ἡ φιλοσοφία εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογος πρὸς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καθενός.

Ὁ ἴδιος.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΡΟΣΠΙΘΕΙΑΙ

Κατόπιν ὀρθοτάτης σκέψεως τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ « Ἀσύλου τῶν ἀστέγων » Γαλατῶ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν 8 τρέχ. τὴν 9 μ. μ. ἑκτακτὸν εὐεργετικὴν παράστασιν ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου.

Ὅλος ὁ Γαλατῆς τὸν ὁποῖον τιμᾷ τὸ εὐεργετικὸν τοῦ σωματείου καὶ πᾶς ὁμογενής, ἔχει καθήκον ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ συνεισφέρῃ καὶ βοηθηθῆσθαι εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τοῦ σωματείου, καθ’ ὅσον τοῦτο ἐκαλεῖται σιγαλῆς ὑπὲρ τὰ 150 ἄστεγα ὄρφανὰ καὶ πλείστας ἀκόμη παρέχει ἀνακουφήσεις τῆς πάσχοντος ὁμογενεῖς. Εἶναι πολὺ ἐγγυεῖς, γενναῖοκαρδοὶ καὶ ἱερὸν νὰ υποβηθῆσθαι κατεῖς τόσον μεγάλους καὶ ὀραίους σκοποὺς, νὰ συντρέχῃ εἰς τόσον εὐγενεῖς προσπαθείας.

Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ἐκ τῶν ἀξιοτίμων κυριῶν Μ. Κομποθέκου, Ν. Ἀντζιοπούλου, Κ. Ἀπέργη, Π. Γαδικιάρογλου, Ε. Κουρτίση, Μ. Λαμπίκη καὶ Μ. Παυλίδου καταβάλλει ἀόκνους προσπαθείας πρὸς ἐπιτυχίαν, εἶναι ἀξιόπαινον καὶ νὰ μὴ ἀμφισβάλῃ ποσῶς καθόσον ἐλπίζομεν ὅτι οἱ προσημύτατοι εἰς προσφοράς πάντοτε δι’ ἱεροὺς σκοποὺς, ὡς οἱ τοῦ σωματείου τοῦ « Ἀσύλου τῶν ἀστέγων » Γαλατῶ, ὁλογενεῖς θὰ υποστηρίξουν τὴν εὐεργετικὴν ταύτην παράστασιν.

Θὰ ἐπιέλθωμεν εἰς τὸ προσεχές ἐκτενέστερον.

Ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέγω.

Προσεχῶς ἀναβιβάζεται εἰς τὴν ἀκρὴν ἐπιθεώρησις τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφουκ. Τέρπανδρου τοῦ «Βούρλουλα» μὲ μουσικὴν κ. Π. Ἀμυρᾶ ἐπὶ τοῦ θιάσου κ. Α. Καλλιπέα εἰς τὸ Σκαίτηγ. Γνωρίζοντες καλῶς τὸ χροῖμα τοῦ συγγενεῖς δὲν ἀμφισβάλλομεν δὲ τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου, ὅπως καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

Ἐτοιμασθῆτε λοιπὸν ὅλοι, μὰ ὅλοι ποὺ νὰ σᾶς τὰ ἔργα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΙΑΣΟΝ Α. ΚΑΛΛΙΝΕΑ

Ὁ γλυκὸς βαρύτενος
κ. Α. ΤΖΙΝΙΩΛΗΣ
ποὺ καταγοητεύει τὸ κοινόν μας, εἰς
ὅλα σχεδὸν τὰ ἔργα μὲ πλήρη ἐπιτυχίαν.

R. Kipling.
ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΩ
Σὺν κλείσει ἀγαπημένη μου τὰ μάτια
Ἄς μὴ θρηνηθῶ γιὰ μὲ τὸ ἀγνό σου στόμα,
Καὶ κυκαρία μὴ φτυγῆς καὶ τριαντάφυλλα
Στοῦ τάφου μου τὸ νεοκαρμένον χῶμα

Στὸν τάφο μου θ’ ἀνθίσῃ κατακαύσιον
Ἡ χλόη μὲ τὸ δροσόπλαγο λουσιμένη
Κι’ ἂν μὲ ξεχάσῃς στὸ βαθὺ κρεββάτι μου
Κι’ ἂν μὲ θυμάσαι, κόρη ἀγαπημένη . . .

Κι’ ἀκόμη μὲς στὰ βράδια τ’ ἀνοιξιότικα
Τὴν ὄρα ποὺ τ’ ἀέρι ἀγνό θὰ κνέη
— Γλυκεῖα παρηγοριά ! — ν’ ἀηδῶνι θάρραται
Ἀπάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι μου νὰ κλαίῃ . . .

Κι’ ὁ ἥλιος στὰ ὄρατα γλυκοχαράματα
Τὸν τάφο μὲ τὸ πρῶτο φῶς θὰ ραίη
Κι’ ἂν μὲ θυμάσαι ξανθομάλλα κόρη μου
Κι’ ἂν μὲ ξεχάσῃς, κόρη ἀγαπημένη
Θ. Ζωῖόπουλος.

ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΛΟΓΙΑ
Τὸ νὰ ἐπιφέρῃ κανεὶς εἰς τὸν ἴσρατα εἶναι
κάτι ποὺ ἐπιθυμῆι περισσότερο, ὅταν μάλιστα
ξεύρει, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γραφενθῆ.
H. Murger.
Ἡ εὐτυχία κατοικεῖ σὲ μιὰ σφαῖρα μετρίαν
εἰς ὅλα. Οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι καὶ ὁ πολὺς ἥλιος
καταστρέφουν τὸ γλυκὸ λουλούδι της.
M. Taine.

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Γ'

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

(Συνέχει 1)

Κ' είχε μια τρομούλα παράξενη ή φωνή της σίης ώρες που πάθαινε. Σίης ώρες που αγαπούσε. Σίης ώρες που για εκείνη στον κόσμο δεν είχε άλλο μεγαλύτερο όσιώτερο απ' την Αγάπη της. Ήταν θησαυρός χίλιον φωνών των αγγέλων τ' ούρανοσ' οσ' μελωδία, γι' αυτό για πολύ την άκουα ακόμα την μελωδία σαν σόπαινεν εκείνη. Αισθανόμουν την φωνή της απ' όσον μακριά κι' αν την άκουα. Κι' αν απ' τα κατάβραθα της γης έβγαινε, θα με περιούσε ως την καρδιά. Τα λόγια τη παρηγορίας της γλυκά γλυκά, ήσυχο, άπαλά, επαισθημένα, άσια μάτιστα με φιλούσαν και στην καρδιά μου χίναν, της γιατρίας το βάλαμο. Πολ- λές φορές τειοια τρέλλα γλυκιά είχαν τα λόγια της που αν ήταν κάτι άπτα θάνοιγα την άγκυλά μου όλόζεστη και θα τ' άσφιγγα να τα κρύψω καλά για να είνε πάντα κτήμα μου.

Με παρηγορούσε όμως ή καρδιά μου σ' αυτό γιατί τα έγγραφε άσβυστο στο βιβλίο της Ιστορίας της.

Όταν μιλούσε εκείνη, για μένα σόπαιναν όλα τριγύρω μου, όλες ή φωνές της ζωής μου δεν μιλούσαν, για να μηλήση εκείνη.

Και ήχοσεν ή φωνή της μέσα μου σαν φωνή άγγέλων μέσα σ' όλο. Σαν μιλούσε για την πολύ αγάπη της, που είχε γεμάτα τα π' ρθενικά της στήθη για μένα, σαν μ' έλεγε τα ώραια, τα μεγάλα του άγιου Ευαγγελίου της αγάπης λόγια, ή φωνή τη έφθανε εις τα βάθη της καρδιάς μου, όπου εύρισκε τα χρυσά παλάτια τα κτισμένα για κατοικία της αγάπης της και ξαναχυρνούσαν αντίχησι που ξανάλεγε τα ίδια λόγια.

Γι' αυτό πάντα τα λόγια της διπλά τ' άκουα, διπλά τα χαιρόμουν, διπλά αισθανόμουν το χάδι τους να γιατρεύη τον πόνο μου.

(Ακολουθεί.)

Ή ώρες της εύτυχίας και της εύχαριστήσεως πάντοτε φεύγουν πολύ γρήγορα.

B. Ibanez.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

NEON ΘΕΑΤΡON

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ κ. Α. ΚΑΛΛΙΝΕΑ

Το τραγούδι τ' άπδονιοσ' — Ο θίασος επέτυχε πληρέστατα την έρμηνεύσει του τελευταίου αυτού έργου του Λέχαρ με καινοτομίας εις την εξέλιξιν της όπερέτας και μέγλυ κυτάτην μουσικήν. Η κ. Καλλινέα που ξεύρει πάντα καλά και αισθάνεται τον ρόλον που παίξει (ας παραλογίζονται όσον θέλουν οι κακντραχείς και απόσκοποι διαστρέφοντες την όρθην κρητικήν δι' αυτήν σινάδελφοί τινες) μ' άσ παρουσίασε μια σωστή Μάρικ.

Ο κ. Τσιουώλης θαυμάσιος και άνώτερος παντός έπαίνου. Το τάλαντόν του είναι μεγάλο και αν σήμερα εις την πόλιν μας ό τέπος δεν όμίλησε δυνατώτερα γι' εκείνον, δεν σημαίνει, άς ξεύρει ότι έχει πολύ μεγάλες δάφνες να δρέψη εις την σκηνήν.

Ο κ. Πολίτης πολύ καλός και ό κ. Στυλιανόπουλος επί τέλους φυσικός μ' άπρεπε δυνατότερη να έχη φωνήν εις το φινάλε του έργου.

Παναθήναια (δευτέρα παράστασις). — **Μεγίστη έπιτυχία του θιάσου.** Σκοπιωμοί σ' αλήθεια ποιός να πρωτοποιήση θίσει γι' αυτό και ό θίασος επανέλαβε κατά σειράν το έργο με πάντοτε καλύτερον. Η κ. Καλλινέα πολύ καλή και έπιτυχημένη όπως πάντα. Ο κ. Στυλιανόπουλος άμίμητος Τσανέτος. Συγχρότον τον χειροκροτούσε το άκροατήριόν του που το κατηγορήσεν με την μεγάλη έπιτυχίαν του. Αυτό μ' άσ δείχνει πως ο κ. Ζαφειρόπουλος είναι πολύ καλός ήθοποιός και δεν φοβάται την σκηνή και σ' άλλους ρόλους που διαλέγει και δεν άμφιβάλλη δια την έπιτυχίαν του.

Ο κ. Γληγός με την Ζαζά έθριάμψενσαν αληθινά. Ο κ. Τσιουώλης ό αληθινά τέλειος ήθοποιός που ποτέ τον δεν ξεχνά την θέσιν του επάνω στην σκηνή έπέτυχεν επίσης. Ο κ. Στυλιανόπουλος Κλημανιώτης και Μόσχοβας καλοί. Η Ανίς Βιολάντη γλυκιά και εύχάριστη εις το νούμερο του Δοχία γι' αυτό και άναγκάζει το κοινόν δαιμονιωδώς να την χειροκροτήση. Η κ. Κωνσταντινίδου πάντοτε ξεκαρδιστική και έπιτυχημένη, εύχαριστι όλους μ' αλά πριν απ' όλους.

Επιβαλλομένη παρατήρησις. — Έως ποτέ επί τέλους ή διεύθυνσις του θεάτρου θα αφήρη να φέρωνται με τον άναιδέστερον και σκαιώτερον τρόπον προς τους δημοσιογράφους, πρώτον μ' εις το ενίεισι όπου πετούν τα νούμερα εις το πρόσωπον του προτείνοντος την χάριτα και δεύτερον τα γκαρσόνια τό όποια έννοούν να χύσουν τους δημοσιογράφους εις όποιαν κόχη θέλουν χάριν των ίδιων των λαθρεμπορίων και να φθάνουν εις

τόσον ύψος άναιδείας ώστε να θεωρούν τους δημοσιογράφους ως έλεονμένους τας θέσεις και να ύβρίζουν έφημερίδας, επθεωρήσεις και διευθυντάς κτλ. κτλ. κτλ. Η διεύθυνσις άς μάθη δι' οι δημοσιογράφοι ίστανται ύψηλά, πολύ ύψηλά και εις την θέσιν αυτήν όφείλει να τους υπολείπεται πολύ πολύ και να φροντίξη δια την καλήν των υπαλλήλων της συμπεριφοράν προς αυτούς. Εφιστῶμεν την προσοχήν της κ. Καλλιέας και τοῦτο, δια πρώτην φοράν.

Η διεύθυνσις.

ΘΕΑΤΡON ΒΑΡΙΕΤΕ

ΝΕΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Δεν άμφιβάλλωμεν ποσώς δια την έπιτυχίαν του νέου θιάσου καθόσον απαρτίζεται από πρόσωπα όμολογουμένης αξίας. Ο κ. Αύλωνίτης ό πολύ πολύ καλός αυτός ήθοποιός έπαιξε με την διακρίνουσαν αυτόν εικανότητα εις την πρώτην παράστασιν του θιάσου. Οθων και Αμαλία. Άλλωστε ή έπιτυχία του κ. Αύλωνίτου είναι πάντοτε βεβαία όπως και του κ. Β. Πολίτου περί του όποιου θα όμιλήσωμεν προσεχώς εις άλλα έργα. Η Ανίς Κωσταν έπιτυχής Αμαλία. Ο κ. Τανταρίδης καλός Παλάσιος μ' άσ έχουμε άργότερα να κοίμη περισσότερα γι' αυτόν εις καλύτερα έργα. Ο κ. Σεργιάδης κατάλληλος εις τον ρόλον του, όπως και εις τα κωμειδύλλια, όπου πολλές φορές την θαυμάσαμεν και είναι πολύ αξιόπαινος διότι διέπλεσε τελείως Ιδικού τον ρόλον εύχαριστους. Ο κ. Πετριδης αινώσις άμελέτητος και τα χάνη κάθε λεπτό που θα βήξη ό υποβολεύ.

Ο Θεατρικογράφος.

ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Στην άκροθαλασσιά την κοραλλένια, πρωτόβγαλτος ταξιδευτής έγώ, εκεί που πόθησα για κάποιαν έννοια τη νιόφκιαστη βαρκούλα μου όδηγώ.

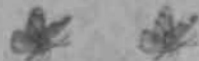
Άνάριες ξελογιάστρες ή Σειρήνες με πλάνεψαν με το τραγούδι πιά, πιστός προσκυνητής μπροστά σ' εκείνες παρατησα βαρκούλα και κουτιά.

Γυμνά τα σκέλεθρα, κι' απορριχμένα θυσία σ' ένα πόθο άλαργινό, σ' άσ σκιάχτρα μου μινούσιν όπελπισμένα που σέρνει το τραγούδι το στερόν,

Είν' ή βαρκούλα μου γερή κι' άγάλι στοδ τραγουδιόδ τον ήχο τον τρελλό θα πλανηθώ στο μαγικό άκρογαλι μαζεύοντας κοράλλια στοδ γιαλό!

Κι' όταν του κορεσμού ή ανατριχίλα χυθή σ' ό,τι ώραιό κι' ό,τι άγνό, σκέλεθρο έγώ κι' ή βάρκα μου σαπίλα, θ' άράζουμε στον τόπο το στεγνό.

Γκαλέας.

Τίποτε δεν είναι αληθινότερον του ώραιού, τίποτε δεν είναι αληθινό χωρίς ώραιότητα.

A. Musset

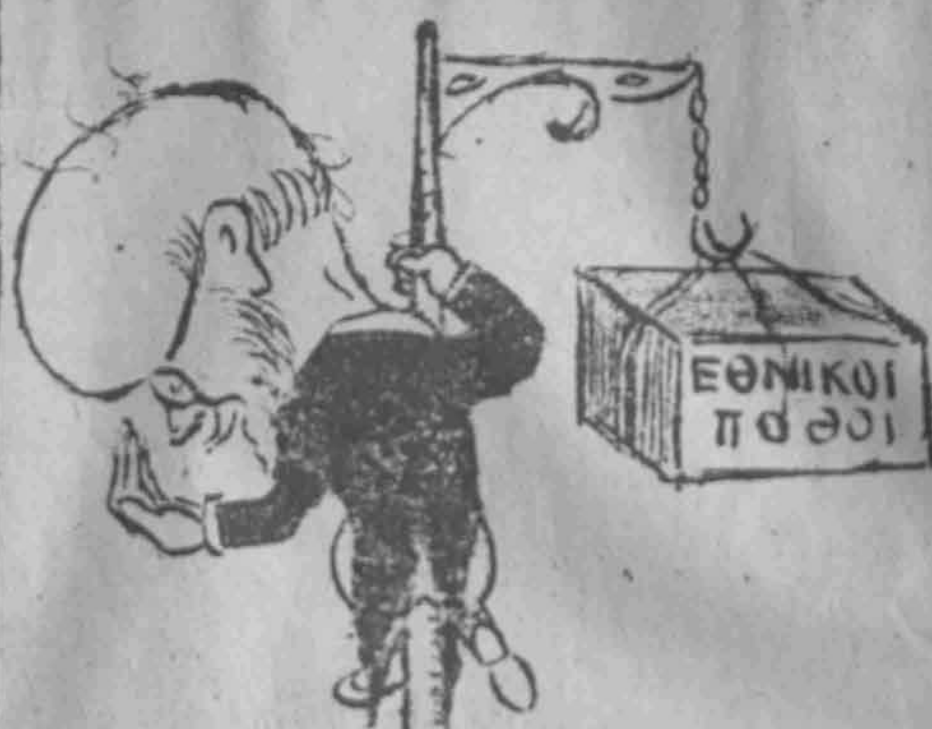
ΣΥΜΠΑΝΑΡΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ.

«ΒΑΡΙΕΤΕ»

Ι. ΑΥΓΟΝΙΤΗΣ

Π. Θ. ΣΙΔΗΡΗΣ

ΕΘΝΙΚΟΙ ΠΟΘΟΙ

SISMANOGLIO MEGARO

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Θ. ΣΙΔΗΡΟΠΑΝΟΣ

Πευαγκαρέ. — Δεν πίστευα νά φθάση ως ίκει !
Βλασών. — Έννοια σου κι' είναι ταχίντης. Πολ' λές φορές άνιόθηκα τάτοια κοντάρια.

- ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΙΑΣΟΝ Κ^α Α. ΚΑΛΩΝΕΑ.

- ΖΑΖΑ - - ΕΥΑ ΣΑΝΤΡΗ. - ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Αγκραζισιμάν, καμπινέ και κάρτ-ποστάλ· καλλιτεχνική έργασία Photo-Roman έναντι Δουκίου Παλατά-Σερβί.

φο, μοδέλο του γελοιογράφου μας Ν. Σ. ΓΚΕΪΒΕΛΜ.

Αυτογελοιογραφία
Θ. ΣΙΑΚΗΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Του ΔΟΝΑ ΒΑΓΙΑΚΗ έχει
τά καλύτερα κρασιά
διά τους αναρριώνοντα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΚΛΟΓΕΥΣ

Είς τὴν Ἀγγλίαν ἐπήφισαν καὶ αἱ γυναῖκες. Καὶ αἱ Γαλλίδες ἐζήλευσαν. Καὶ γυρεύουν καὶ ἐκεῖνες ψῆφο καὶ υποψηφιότητα. Ἄν καὶ ὑποψηφιότητος δὲν ὠφέλησε τὰς γυναῖκας οὔτε οὐτὴν Ἀγγλία. Γιατὶ καὶ ἐκεῖ ἡ γυναῖκα ἔχει τὰ γυναικεία ἐλαττωματάκιά της. Νὰ ψηφίσῃ μιὰ ἄλλη γυναῖκα ! Νὰ κάμῃ τὰ μούτρα μιᾶς ἄλλης καλλίτερα ἀπὸ τὰ δικά της ! Ποιῖ ! Καλλίτερα νὰ βγῆ ἓνας ἄνδρας. Ἐνας κομψός, θιλακτικός ἄνδρας. Τί εὐχαρίστησι γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ ξεύρῃ ὅτι ἐβοήθησεν ἓνα τέτοιο ἄνδρα νὰ μπῆ στὸ Κοινοβούλιον.

Τώρα νὰ ἴδομε ἂν θὰ μεταδοθῆ ἡ γυναικεία αὐτὴ ἐπιδημία εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ ὁποία θὰ καλλιργήσῃ καὶ τὸ ἐκλογικὸ «κόριτ», ποῦ νὰ πῶς ἡ ὀργή. Καὶ θὰ ἐνθουσιασθῇ καὶ τὰ δικά μας γερουτοκόριτσα νὰ ἐξηγηθῶν καὶ νὰ ἀπειλήσουν νὰ ψηφίσουν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τοις αὐτοτρόπως θὰ μπερῶσιν νὰ ἐπιτύχουν κανένα ἐκλογικὸν συνουκείσιον.

Ἄλλὰ ἄλλο Ἀγγλία καὶ ἄλλο Ρωμαίτιο. Ἐδῶ καλὰ καλὰ δὲν ξέρουνε νὰ ψηφίσουν οὔτε οἱ ἄνδρες. Μπορεῖ νὰ ἴδῃτε ἓνα κύριο ποῦ νὰ μαίνεται γιὰ Βενιζελισμό, στὴν Ἀθήνα. Καὶ κάθε φορὰ νὰ φεύγῃ γιὰ μιὰ ἐπαρχία γιὰ νὰ πάῃ νὰ ψηφίσῃ ἓνα φανατικὸ ἐχθρὸ πολιτικὸ τοῦ κ. Βενιζέλου ! Γιατὶ — λέει — ἔχει προσωπικὰς ὑποχρεώσεις σ' ἐκείνον !

Ἄν οἱ ἄνδρες δὲν ξέρουμε κακὰ καλὰ γὰ διαθέτουμε τὴν ψῆφόν μας, φαντασθῆτε πῶς θὰ ἐπήφισαν οἱ γυναῖκές μας. Ἡ πεθερά θὰ ἐψήφισε ἓνα τῶν τῶν φρονιμάτων τῆς νέμφης ἀπὸ πείσμα. Καὶ ἡ μαγειρίτσα θὰ δέχεται τὴν ψῆφόν της καθὼς καὶ τὴν καρδιά της εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ κτωκτητοῦ της σκαπνέως. Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἐκτὸς μερικῶν θηλυκῶν ποῦ μὲ τὰ θέλητρά των θὰ ἔκαιζον ὅλον ἐκλογικόν. Ἡ Λολότα, φερ' εἰπεῖν, τί κομματάρχη; θὰ ἐγινότανε.

Τιμ. Σταθ.

"ΚΟΣΜΟΓΡΑΦΙΑ"

Εἶναι ὁ πλέον ἐνδύχωρος κινηματογράφος παρὰ τὸ Ταξίμ ποῦ προβάλλει τὰ καλύτερα δράματα τῶν μεγαλύτερων οἰκονομικῶν καὶ ἐκαρδιστικῶν κωμωδίας. Καθημερινῶς κοσμοπλημμύρα διότι αἱ τιμαὶ εἶναι λαϊκαί.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Frédéric Bouffé

Ο ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ μικρὸ σταθμὸ τοῦ προαστείου, ὁ Πέτρος προχώρησε μέσα ἀπὸ τοὺς ἐρόμους μὲ βῆμα βιαστικό. Ἦταν πολὺ συγκινημένος καὶ χαρούμενος. Θὰ τὴν ξανάβλεπε. Φανταζόταν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν χαρὰ τῆς νεαρᾶς γυναίκας, καὶ ὅσον ἀφορὰ αὐτόν, δὲν εἶχε πειὰ τοὺς φόβους καὶ τῆς ἀμφιβολίας ἐκεῖνες, ποῦ ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀποχωρισμὸν τοὺς τὸν εἶχαν τόσο βασανίσει. Ὅταν εἶδε ἀπὸ μακρῆν τὰ μακρινὰ κάγκελα τοῦ κήπου, καὶ τὸ σπιτὶ ἀνάμεσα στὰ δένδρα, αἰσθάνθηκε μιὰ ἀνατριχίλα στὸ κορμί του. Εἶχε γνωρίσει ἐκεῖ, λίγους μόλις μῆνας προηγουμένως, τὸς φρικτὲς ὄρες ἀγωνίας καὶ πόνων, ὕστερα τῶν ὄρων χαρᾶς ἀνεκλάλητης, ἀντιυφισκόντας τὴν ζωὴ κοντὰ της. Μὰ μιὰ ἀνησυχία τὸν ἐπίασε ξαφνικά. Ἄν δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ; Ἐβίβασε τὸ βῆμα του πρὸς τὴν θύραν κ' ὅταν τοῦσαν πῶς ἦταν στὸν κήπον, αἰσθάνθηκε ἓνα εἶδος ἀφαιρέσεως χαρᾶς. Ἐμπῆκε καὶ ἀκολούθησε τῆς δειροστοιχίας. Ἐξαφνὰ ὁ Πέτρος στάθηκε. Ἀνατριχίλασε κ' ἔμεινε ἀκίνητος. Τὴν εἶδε στὸ μέρος τὸ ἴδιον ὅπου συνηθίζοντο τὸ περασμένον φθινόπωρον. Καθόταν στὸν πάγκον ὅπου τότε φορτὸς καθῆσαν πλάι-πλάι. Μὰ δὲν ἦταν μόνον. Ἐνας τραυματίας ἦταν κοντὰ τῆς. Ὅπως ἄλλοτε αὐτός.

Μὲ κροφάλαζι, βαδίζοντας ἑλαφρὰ καὶ γλυκῶς τρώοντας μέσα ἀπ' τὰ δένδρα, πλησίαζε καὶ κρημνίζοντο μέσα στὴν ἀσπίδα ποῦ ἦταν πίσω ἀπὸ τὸν πάγκον, τοὺς περιτηροῦσε καὶ τοὺς ἀκούε, καὶ ἦταν οἱ τῆς ταραχῆ, ὥστε φοβόταν μήπως οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς του προδώσουν τὴν παρουσία του. Σ' ὀλίγον ἡ νεαρὰ γυναῖκα σηκώθηκε καὶ ἀδήγησε τὸν τραυματίαν ὡς στὸ σπιτὶ, ὅπου τὸν παρέδωσε σὲ μιὰ νοσοκόμην. Ὁ Πέτρος, ἀπὸ μιὰ ἄλλη δειροστοιχία, τὴν ἀκολούθησε καὶ ὅταν ἔμεινε μόνον τὴν ἐπλησίασε.

— Κυρία... ὄχι νὰ λέγῃ μὲ φωνὴ ποῦ ἡ συγκίνησις τὴν ἔκαμε νὰ τρέμῃ.

Ἐκείνη γύρισε τὸ κεφάλι της σ' αὐτόν. Ἐκεῖνος τὴν εὗρεκε τώρα ὡραιότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, ἀλλὰ, στὰ μεγάλα, σοβαρὰ καὶ γλυκὰ μάτια ποῦ τὸν κοίταζον, δὲν ἔβλεπε παρὰ τὴν ἀδιαφορίαν.

— Ἐύριε! . . . ἀπάντησε μὲ τόνο ἐξεταστικό.

Ἐκεῖνος ἐχλόμισε καὶ ἔβλεπε μιὰ κραγιὴ ἀπεληψίας.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε;

Ἐκκληκτικῆ ἐκείνη δίστασε μιὰ στιγμή, ὕστερα τὸ πρόσωπό της φωτίσθηκε.

— Ἄ ! Μὰ ναι, ναι . . . Πέτρος Μαρσιέ . . . Ἐπισημασθεῖς πολὺ καλά . . . Ἐνοσηλευθήκατε ἐδῶ πρὸ ἑξή μηνες . . . Πῶς εἶναι τὸ μπράτσο σας τώρα; Ἦσθε βαρυσὴ πληγωμένος στὸ στήθος καὶ τὸ μπράτσο, ἂν ἐπισημασθεῖς καλά.

— Ναι. Καὶ τὸ μπράτσο μου εἶναι καλά. Εἶναι ἀκόμη ὀλίγον ἀδύνατον, καὶ ποτὶ δὲν θὰ

γιατρευθῆ ἐντελῶς, ἀλλὰ τουλάχιστον δὲν ὑποφέρω πιά . . .

Σταμάτισε. Δὲν ἤρθε ἐδῶ γιὰ νὰ μιλήσῃ γιὰ τῆς πληγῆς του ! Ὑστερα ἀπὸ ἓνα λεπτό, μὲ τὸ πρόσωπο ἄθυμον ἐπανέλαβε :

— Δὲν μὲ γνωρίζατε !

— Δὲν περιμένα νὰ σὰς ξανάδω καὶ μάλιστα ντυμένον πολιτικῶν . . . Λοιπόν, τώρα ποῦ δὲν εἶσθε στρατιώτης, θὰ ξασορχίσετε πιστεύω τὴν ἐργασίαν σας . . . Εἶσθε νομίζω σὲ μιὰ Τράπεζα; ρώτησε μὲ τόνο εἰλικρινάως ἐνδιαφέροντος.

— Ὅχι ἀσχολοῦμαι στὴν βιομηχανία ἐπιτιμῶν ἐκεῖνος.

Ἐπὶ τὸν πλάι στὸν ἄλλον ἔκαμαν μερικὰ βήματα σὲ μιὰ δειροστοιχία. καὶ ἡ νεαρὰ γυναῖκα ξανάπε μὲ τόνο φιλικόν :

— Καὶ σκεφθήκατε νὰ γῶσθε νὰ ξαναδῆτε τὸ ἀναρρωτήριό σας . . . Πολὺ εὐγενικὸ αὐτὸ ἐκ μέρους σας !

Ἐπὶ τὸν πλάι τὸν Πέτρος καὶ τὴν ἐκίτταξε στὸ πρόσωπο.

— Ἦλθα νὰ δῶ εἰσὶς . . .

Ἐκείνη ἔκαμε μιὰ μικρὴ κίνησι. Αὐτὸς ἐξηκολούθησε :

— Ναι ! καὶ σχεδὸν ἔλεγα μέσα μου πῶς μὲ περιμένατε . . . Ἦσθε τόσο ἀφωσιωμένη, τόσο καλὴ, τόσο γλυκιὰ γιὰ μένα . . . Δὲν τὸ θυμάστε, λοιπόν; . . . Καὶ ἡ ὄρες ποῦ περῶσαμε μαζὶ; Καὶ ἡ συνομιλίαν μας; Τότε νόμιζα . . . Ὅταν ἐφυγῆ ἀπὸ δῶ, δὲν μπόρεσα νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὸ ὑποφέρατε, καὶ μερικὸν καιρὸ δὲν ἐρχόσαστε . . . Ἦμουν στὴ μεσημεριὰ μέρη, καὶ δὲν μποροῦσαν ὁσὶς γράψω . . . Ἐξ ἄλλου, προτιμοῦσα νὰ γῶσθε πάλι ἐδῶ . . . Κοί οὐτὶς δὲ μὲ γνωρίζατε . . . Καὶ, φθάνοντάς ἐδῶ, οὐτὶς εἶδα νὰ κάθασθε στὸν πάγκον, στὸν πάγκον «μας», μὲ ἓναν τραυτία . . .

— Ἐ ! Λοιπόν; εἶπε ἐκείνη ἐκκληκτικῆ.

Ἐκεῖνος ἐδίστασε μὰ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ.

— Πλησίασα καὶ κροφάθηνα γιὰ νὰ σὰς ἴδῶ καὶ νὰ σὰς ἀκούσω. Τοῦ λέγατε τὰ ἴδια λόγια ποῦ λέγατε καὶ σ' ἐμένα. Εἶχατε τοὺς ἴδιους τραφερούς τρόπους, τὰ ἴδια χαμόγελα ποῦ εἶχατε καὶ σ' ἐμένα . . . Σὰς κρατοῦσε τὸ χέρι ὅπως τὸ κρατοῦσα καὶ ἐγώ.

— Ἐ ! Λοιπόν; εἶπε πάλιν ἐκείνη, μὲ ἡρεμία.

— Ἐ ! Λοιπόν . . . Δὲν ἐννοεῖτε, λοιπόν; Φανταζόμουν . . . ἡλικία . . . Δὲν ἔλεγα πῶς ἦμουν γιὰ σὰς ἀδιάφορος . . . Ἦσθερα πῶς ἤσθε ἐλευθέρη, μόνη . . . μόνη, ὅπως καὶ ἐγώ . . . καὶ ἐρχόμουν νὰ σὰς ζητήσω . . . Καὶ σὰς εὗρισκα μ' ἓναν ἄλλον, ὅπως ἤσθε μὲ μένα . . .

Ἡ νεαρὰ γυναῖκα κοκκίνισε ἑλαφρῶς, καὶ τὰ μάτια της ἔγιναν σοβαρὰ.

— Κόριτε Μαρσιέ, εἶπε, προσπαθῶ νὰ παρηγορήσω λιγάκι ἐκείνους ποῦ δὲν ἔχουν κανένα σιστὸν κόσμον καὶ ποῦ ἔχουν ἀνάγκην τραφερότητας καὶ ἀγάπης ὅταν γυρίζουν στὴ ζωὴ.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε εἰσὶς. Ἐννοεῖσε ὅτι τὴν ἐξοικία τῶν ἐργασιακῶν τῶν ἐπιπέδων. Ἐκαταλόβαινε ὅτι ἐκατάτε φανταζόμενος πῶς τὸν ἀγαποῦσε ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσε, καὶ παίρνον-

τὸν οἰκτιρῶν γι' ἀγάπην. Ἀλλὰ ἔννοωθε, πρὸ παντός, ὅτι ὑπέφερε πολὺ.

Ἄς δοῦμε, εἶπε ἐκείνη πάλι, μὲ τόνο γλυκύτερο στὴν φωνή της. Γνωρίζετε καλὸ πῶς ποτέ τίποτα οὔτε στὰ λόγια μου, οὔτε στὴς πράξεις μου, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ σᾶς κόμη νὰ πιστευσετε. . . Σᾶς νοσήλευσα δσομποροῦσα καλλίτερα, μὲ συμπάθειαν. . . Ἦσθε τραυματίας. . .

— Ναί, τραυματίας. . . ὅπως οἱ ἄλλοι, εἶπε μὲ πικρία.

— Μὰ τώρα δὲν ἔχετε πιά τὴν ἀνάγκη μου. . . Γιατρευτήκατε.

Τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της μὲ εγένεια, καὶ γύρισε πρὸς τὴν πόρταν.

Κ' ἐκεῖνος ἐβγήκε ἀπὸ τὸν κήπο, μὲ μιὰ θλίψη στὴν καρδιά του γιὰ ὅσα ὑπέφερε.

K. ΤΡΙΚ.

J. K. Jerome

ΤΟ ΦΑΓΟΠΟΤΙ

Ὁ καθένας μας ὕστερα ἀπὸ ἓνα καλὸ γεῦμα βλέπει τὸν κόσμον ὡς ἄλλο ὄμορφο, τοῦ φαίνεται αὐτὸς περὶ ἡλιόλουστος.

Ἐνας ποῦ τὴν πᾶνωσε μεγαλοπρεπῶς, αἰσθάνεται τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλῆ ἀπὸ Χριστιανικὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον του. Χαίδευει ἀπαλὰ ἀπαλὰ τὴν γάτα καὶ τὴν φωνάζει «πισικίτσα μου» στοὺς περὶ σπαραξικαρδίου τόνους τρυφερᾶς συγκινήσεως. Καὶ ἐγγλέζος ἀκόμη ἂν εἶναι, σκέπτεται: ὅσον τί ἄρα γε νὰ ἔκαμαν αὐτοὶ οἱ δύστηχοι οἱ Γερμανοὶ καὶ τραβοῦν τώρα τὸ διάβολό τους; καὶ γιὰ μιὰ στιγμή μάλιστα, ξεχνᾷ τὴν ἐχθροπάθειά του καὶ γι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς συγγενεῖς τῆς γυναίκας του.

Ἀλήθεια ἓνα πλούσιο γεῦμα ἐξιδιπλώνει καὶ τῆς περὶ ἀνύποπτες πτυχῆς τῆς ψυχῆς ὑπὸ τὴν ἠλεκτριζουσάν του ἐνέργειαν καὶ ὁ περὶ δύστροπος γίνεται εὐθύμος, γοργαλιζέται.

Καὶ ἐγὼ ἀκόμη ποῦ μὲ βλέπετε καταντῶ αἰσθηματίας ὅτε καὶ ἀπὸ ἓνα καλὸν συμπόσιον καὶ μάλιστα ὅταν μοῦ τὸ κεράσουν, τότε μόνον κατορθώνω νὰ ἐκτιμῶ μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια σ' ὅλο της τὸ ὄψος. Καὶ ὅταν διαβάσω πῶς ὁ ἦρωας «τὴν» ἔσφιξε τὴν καρδιά του σὲ ἓνα ἀγριὸν τελευταῖον ἀγκάλιασμα, σφιδάζων ὑπὸ τοὺς λυγμοὺς ποῦ τὸν ἐπληγαν, μὲ πιάνει μιὰ μαύρη ὀπελησία καὶ ὅταν τὸ δράμα καταλήγει μὲ τὸν θάνατον τῆς ἡρωίδος, δὲν βιαστώ μὲ πιάσθαι τὰ κλάμματα. Μὰ ἂν διάβαζα τὴν ἴδια ἱστορία κατὰ τὸ πρῶν θὰ ξεκαρδιζόμην στὰ γέλοια.

Ἡ πέψις ἢ μᾶλλον ἡ δυσπεψία ἔχει ἀκράτητον ἐπιρροὴν στὴν καρδιά. Ὅταν θέλω νὰ γράψω κάτι τὸ παθητικὸν δὲν ἔχω παρὰ νὰ φάγω κανένα βαθύ πιάτὸ βρεχτοκούκια καὶ τότε αὐτοκτονίαι, δολοφονίαι, ἀρρεβῶνες, γάμοι ὅλα τὰ τραγικὰ περνοῦν ἀπὸ τὴν φαντασίαν μου μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα. Μὰ ἔμπρὸς σ' ἓνα ἀρνὶ ψητὸ καὶ ἓνα ποτήρι σαμπάνιας, κάθε μου μελαγχολία πετᾷ στὸν ἄνεμον.

Γεμάτο στομάχι εἶναι μοναδικὸς παράγων

ποιήσεως· γιὰτὶ ἀλήθεια σ' ἀδειανὸ στομάχι, αἰσθηματικότης δὲν χωρεῖ.

Ὅταν π. χ. δὲν ξεύρουμε πῶς διάβολο νὰ κερδίσουμε τὸ καθημερινὸ μας, πολὺ ὀλίγο μᾶς κοστίζει ἂν τὸ μειδιάμα στα χεῖλη τῆς κυρίας μου ὑπῆρξε σήμερον παγερόν, φλέγον ἢ χλιαρόν.

Ἐπὶ τὸν ἀνόητον, οἱ ὅποιοι δὲν δοκίμασαν ἀρκετὰ βαθειὰ τὴν ζωὴν, γιὰ νὰ λέγουν πῶς: «ἡ βάσαυτος τῆς ὕλης εἶναι μηδὲν ἔμπρὸς εἰς τὴν ἠθικὴν ὁδὸν».

Τί ρομαντισμὸς! τί σπαραξικάρδιος θυσιά! Μὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι τραλλῆς ἀνοησίς. Ὁ πόνο τοῦ κεφαλοῦ σὲ κόμει γρήγορα νὰ ξεχνᾷς τὸν πόνο τῆς καρδιάς.

Καὶ ὅταν τὸ μάτι σου εἶναι μαιουρισμένο ἀπὸ τὴν πείνα, δὲν αἰσθάνεσαι τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν πείνα καὶ μόνον.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) Π. Ἀντωνέλλης.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHERIN
de l'Académie française.

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνίχημα)

Καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν Φρεσσὸν διὰ τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας του. Ὁ Φρεσσὸν δὲν διεῖδε εἰς τὸν Λουκιανὸν ἄλλο καὶ ἑκατάλαβεν ὅτι, πράγματι ἦτο ἀλλαγμένος, χλωμός, νευρικός καὶ σὰν γέρος.

— Διάβολε! σὲ κατέβησαν πολὺ αἱ διασκέδασεις. Μὰ δὲν ἔχεις φαίνεται δυνατοὺς πνεύμοις διὰ νὰ ἀντιέξῃς. Δὲν εἶσαι Ἡρακλῆς ὥστε ὁ 13ος ἄθλος δὲν εἶναι δι' ἐσέ. Καὶ ἤρχισε μὲ χίλιες δυὸ σοφιστίες νὰ τὸν διδάσκη περὶ τῆς ἠθικῆς ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως.

Καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐνεθυμήθη καὶ πάλιν τὴν κ. Ἀνδρέ, Ἐκείνη μόνη ἦτο ἱκανὴ νὰ τὴν καταλάβῃ καὶ νὰ τὸν παρηγορήσῃ Ἡ εἰκὼν τῶν περισυνῶν ἐσπερίδων, τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζε σκοπνιασμένη μέσα εἰς τοὺς καπνοὺς τῶν τσιγᾶρων καὶ οὐραμένη εἰς τὰς λάμπεις τῶν φάτων ξετρελλασμένων νυκτῶν, ξαναφάνηκε εἰς τὴν καρδίαν τοῦ γλυκεῖα καὶ μακρομένη σὰν ἄστρο. Δὲν ὑπῆρχε πιά εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν οὔτε μνησικακία, οὔτε ἐπιθυμία. Ὁ Λουκιανὸς ἐσκέπτετο πιά μόνον τὴν τρυφεράν καὶ προστατευτικὴν ἀφοσίωσιν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνάγκην, αὐτὸς τῶσον νέος καὶ ἐν τοῖτοις βαρυνμένος κοῖ πικρὰ ἀπομεινωμένος. Ποθοῦσε νὰ ξαναδιῇ τὸ σπητάκι τῆς παιδιᾶς, μὲ τὸν ἴδιον πόθον ποῦ ἔχει κανεὶς γιὰ τὸ σπῆτι ποῦ πέρασε τὰ παιδικὰ του χρόνια. Ἐσκέπτετο τὴν κ. Ἀνδρέ ὡς καλὴν μητέρα τὴν ὁποῖαν ἔχασεν ἀπὸ καιροῦ.

X

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Παρίσι ὁ Λουκιανὸς μίαν μόνην ἰδέαν, μίαν ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ ξαναδῇ τὴν κ. Ἀνδρέ. Θὰ τὴν ζητοῦσε εἰλικρινὰ συγγνώμην, θὰ τὴν παρέστηνε πόσον ἦτο μόνος καὶ εἶχεν ἀνάγκην παρηγορίας καὶ

θάρρους, θὰ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν λυπηθῆ καὶ θὰ ὑπετάσσετο εἰς ὅλα διὰ νὰ ξανακερδίσῃ ὀλίγην ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην ἀφοσίωσιν τῆς τὴν ὁποῖαν δὲν ἠμπόρεσε νὰ διατηρήσῃ.

Τὸ πρῶτον πῆγε στὴν Ἀμπλὸν χωρὶς μεγάλην ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχουν αἱ ἀναζητήσεις του. Διότι ἦτο ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐὰν ὑπετίθετο ὅτι κρατοῦσε ἀκόμα τὴν ἐξοχικὴν τῆς οἰκίας.

Ἄλλ' ἠλπίζεν ὅτι οἱ ἐνοικιασταὶ τουλάχιστον θὰ ἔξευραν τὴν νέαν κατοικίαν τῆς.

Ἡ βίλλα ἦτο ἐρημὴ καὶ ἔφερε πινακίδα: «Ἐνοικιάζεται ἢ πωλεῖται». Ὁ Λουκιανὸς ἐσημείωσε τὴν διεύθυνσιν τῆς πινακίδος, πῆγε καὶ ἠρώτησεν ἄλλὰ τίποτε δὲν ἔμαθε.

(Ἀκλουθεῖ)

ΒΛΑΜΙΚΟ ΠΕΙΣΜΑ

Γιατὶ βρέ, σκύλλα Κατινιώ
Ἐβαλες τὸν μπαμπᾶ σου
Τὴν ὥρα ποῦ ἐρχόμουν
Νὰ μπῶ στὴν κόμαρά σου,

Νὸ μὲ τίς βρέξῃ ὁ ἄιμος,
Ἐξω νὰ μὲ πετάξῃ
Καὶ νὰ μὲ πῆ παλιάνθρωπε,
Καὶ τόσα νὰ φωνάξῃ.

Ἐγὼ μορφή, βρωμοσαχλή,
Παληοξετσιπομένη
Εἶμαι ἀσίκικο παιδί

Θὰ δειρῶ τὸν μπαμπᾶ σου
Κι' ἀπ' τὸ παράθυρο θαρθῶ
Νὰ μπῶ στὴν κόμαρά σου
Ὁ Τσαχούτζερ.

ΧΕΔΙΒΙΑΛ

Ὁ κ. Παπαδημητράτος ἀναλαμβάνει διευθύνσεις καὶ διοργανώσεις χορῶν καὶ εἰς τὴν κομπῆν σάλαν τοῦ Χεδιβιάλ διδάσκει μὲ χάρινδλους τοὺς χοροὺς καὶ κα-τευχαριστεῖ τὸν κόσμο μὲ τὰς ἡμερίδας καὶ τὰς ἐσπερίδας. Τὸ μεταπροσεχὲς Σάββατον σοῖγθε de gala μετὰ καὶ ἀνευ προσωπίδων ἕως τὸ πρῶν. Ἀπόλαυσις καὶ εὐχάριστος διασκεδάσις. Χαρήτε τῆς ἀποκρηῆς

ΟΛΟΙ εἰς τὴν «ΚΑΛΗΝ ΑΓΟΡΑΝ», Πέραν, Μπαλουκ-Παζάρ, ἀρ 11. Ἐχει τ' ἀγνότερα βούτυρα, τὰ καλύτερα ἔλαια, μεζελίκια πάσης ἀρεσκείας, κ' π.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΑΔΟΥ Ι. Α. ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γαλατιδ, Βαϊβοδα.

Μπερκετ Χῶν ἀρ. 9 - 10 - 11

Υπεύθυνος: Γ. ΝΙΚΟΛΑ Γ' ΔΗΣ Δ. Ν.

ΤΥΠΟΙΣ ΜΑΚΡΙΑΔΟΥ-ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΑΛΑΤΑ

1
'Απεφάσισε νά μα-
σκαρωθῆ μὲν τὴν βυ-
ζαντινὴν στολὴν, ποῦ
έτοιμασε κατὰ τὸν βαλ-
κανικὸν πόλεμον.

2
Σίγουρα θὰ πάρω
τὸ βραβεῖον....

3
Καί μὲ τὴν θαυμα-
σίαν κορῶνα δὲν ἀμ-
φέβαλ ε ποσῶς....

Κι' ἐβλῆσθε...

5
.....τὰ ἡῆρε μπαστοῦνι.

Τυφλὸς κι' ἀνάπυρος ἀπέτελεσαν ἰσχυρὸν
σῶμα.

Θ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ